

Lassu Tamás:

Meg fogunk egyezni Bátor úrral az arányokról.

Leszkovszki Tibor:

Említette Csövári úr a fúziót, örülök, hogy egy kosárlabda szakosztály van, de egyes jeleknek nem örülök. Kérdésem: az eredeti két kosárlabda szakosztályból aktívan, itt aki sportolhatna, mennyit sportol, és a pályára lépő csapatból mennyivel nőtt a nem várpalotai illetőségűek aránya?

Csövári János:

Én ezt nem tudom megmondani, van illetékesebb ember, aki erre válaszolni tud, de azt gondolom, hogy döntő többségűek várpalotai.

Surányi Pál:

A Rákóczi Telepi Általános Iskola 50 eFt-ot kért, és a bizottság 40 eFt-ot szavazott meg. A Zrínyi Ilona Általános Iskola 150 eFt-ot kért és 80 eFt-ot kapott. Én ebből nem arra következtetek, hogy a Rákóczi telepi iskola hátrányosan lett megkülönböztetve ebben a szituációban. Ha valaki 50 ezret kér, akkor szavazzunk meg neki 100 eFt-os, mert szerény?

Leszkovszki Tibor:

Nézz meg Surányi úr a Dúdoló Óvodát és a Mártírok úti óvodát, háromszoros, vagy négyszeres a különbség. Én abból indulok ki, hogy a mi gyerekeink vannak itt is, ott is, a mi adófizető polgáraink az itt lévő szülők, és az ott lévő szülők is. A kérés, az egy dolog. Hogy tudja akceptálni a Képviselő-testület a dotálást?

Surányi Pál:

A Dúdoló Óvoda nem jelölt meg összeget, a bizottság 30 eFt-ot javasolt, a Mártírok úti Óvoda 65 eFt-ot kért, és 50 ezret javasolt a bizottság.

Leszkovszki Tibor:

Van néhány olyan díjazott, aki a Várpalotai Napokra való felkészülésre és kosztümre kért pénzt. 1991-től a költségvetési rendelet tárgyalásakor bizottsági üléseken elmondjuk, hogy sem külső produkciót nem fizetünk, sem olyan produkciót nem tudunk támogatni, aki akkor tud fellépni, ha támogatást kap. A Várpalotai Napokon a várpalotai apróság, nagyság és a nyugdíjas kör bemutatkozásáról van szó, a feltételrendszeret biztosítjuk, de a színpadra állítás költségeit nem tudjuk senkinek felvállalni. Ha az egyiknek javasol a bizottság, mert kérte, és megadjuk, akkor a másik jogosan fog odajönni, hogy ő is vett 50 eFt-ért anyagot, én viszont nem kaptam rá pénzt.

Csövári János:

Ha nem kér, akkor honnan tudjuk, hogy mennyi pénzre van szüksége?

Leszkovszki Tibor:

Nem. Az az alapelv működik 10. éve, hogy nem finanszírozzuk a fellépőket.

Csövári János:

A DSE-től jött egy levél, melynek az a lényege, ami itt el is hangzott, hogy miért nem kapott az a szakosztály többet, aki sok gyereket foglalkoztat, sok

munka van benne, stb. Mégegyszer: én a magam részéről akceptálnám, és szerintem a bizottság is, ha ez az fúzió létrejönne, akkor biztos jobb helyzetbe kerülne mindenki.

Ami a Maraton Tömegsport Egyesületet illeti, tényleg nem nagyon figyeltünk oda, az a véleményem, hogy a bizottságnak valamennyi összeg rendelkezésre fog állni az év során, hiszen a különböző tiszteletdíjas maradványpénzekből lesz módja támogatni. Gondolom, hogy a bizottság ezt újból megtekinti majd, talán tényleg itt jobban oda kellett volna figyelni.

Ami az Ifjúsági Amatőr Színjátszók levelét illeti. Amikor még ez az osztás nem volt téma, hanem a bizottságnak volt úgynevezett saját pénze a képviselői pénzből, már akkor kaptak egy bizonyos összeget, egy konkrét előadás megszervezésére. Ők most a levelükben leírták, hogy 630 eFt az éves költségvetésük. Azt gondolom, hogy minden szervezetnek gondolnia kell arra, hogy ha bead 2 millió forintos költségvetést, az nem azt jelenti, hogy a városnak módja van a felét kifizetni. Ha pénzre van szüksége, és megfelelő közművelődési feladatot lát el a városban, akkor a lehetőségek határán belül úgy is kap, de ez már az Egyesület túlzott igénye.

Sajtos János:

Szeretném a Képviselő-testület tudomására hozni, hogy a Részönkormányzat nevében én pályáztam, meg is nyertük ezt a 800 eFt-ot. Azt hiszem, hogy a 800 eFt a 15 millió Ft-nak csak egy töredéke, mi ezt próbáltuk igazságosan elosztani. A Polgármester úrnak volt egy megjegyzése a Várpalotai Napokon való szereplésről, azt hiszem, hogy az 5. sz. Általános Iskolát célozta meg ezzel, ugyanis itt szerepel egy ilyen kérés, és mi azt támogattuk. Szerintem mi ennél többet is kaphattunk volna, hiszen ha lakosságárányosan elosztjuk a 15 millió Ft-ot, akkor Inota városrésze több jutott volna.

A 800 eFt-ból nekünk megmaradt 400 eFt, ami szerepel a 18. oldalon, de itt még szeretném jelezni, hogy ebből a pénzből lesz az 5. sz. Általános Iskolának a nyári alkotótábor megrendezése, tehát a Részönkormányzatnak a városi rendezvényekhez csatlakozva marad körülbelül 100 eFt. Kérem a testületet, hogy a Részönkormányzat döntését fogadja el.

Fazekas István:

Az előterjesztés a civil szervezetek támogatásáról szól, hogy kerül a támogatandók körébe egy gazdasági társaság?

Csovári János:

A Szindbád Kht-ről van szó, aki könyvkiadásra pályázott. Benne van az anyagban, hogy két konkrét könyv kiadásáról van szó. A Kht-nak van külön pénze könyvkiadásra. Miután a tulajdonos az önkormányzat Képviselő-testülete, nyilvánvaló, hogy jogában áll pontosan elszámoltatni. Mi azt gondoltuk, hogy jó lenne, ha a könyvkiadás egy kézben lenne, hiszen ad ki könyvet a Könyvtár olykor-olykor, magánalapon is adnak ki, valaki fogja össze azt a könyvkiadást, ami elsősorban helytörténeti jellegű.

Leszkovszki Tibor:

Tolonics Istvánnak 300 eFt-os a kiadása, a kefelenyomat a kezében van, az eddig elkészült munkákat kifizette. A bizottsági anyagban van benne, hogy az

említett két kiadványra a 150, illetve 80 eFt-ot kapja meg a Szindbád Kht és adja ki a könyvet. A kettő közti hézagot kifizeti a Szindbád Kht?

Csővári János:

Pontosan erről van szó. A 400 Ft-ból tekintélyes rész fedezetéül szolgál a másik két könyv kiadásának. Úgy született a kritérium, hogy abban az esetben kapja meg ezt a 600 eFt-ot, hogy a két könyv korrekt kiadása megtörténik.

Leszkovszki Tibor:

További kérdés?

Vitára bocsátom az anyagot.

Surányi Pál:

Csővári úr a Maraton Egyesület kapcsán említette, hogy 15 millió forint volt a keret, és 15 millió forint kiosztásra került. Felmerült a kérdés a tartalék-képzésre vonatkozóan. Ha az eddigi menetrendnek megfelelően történik a tiszteletdíjakról való lemondás, akkor negyedévente 300 eFt körüli összeg kerül az Oktatási, Kulturális és Sport Bizottság kezébe. Amikor egy ilyen osztás van, akkor mindig vannak valóságos sérelmek is, és vélt sérelmek is. Azokat a valóságos problémákat, amiket a bizottság, illetve a Képviselő-testület akceptálni tud, azokat menetközben még ki lehet egészíteni, tehát nincs ezzel eldöntve egész évre minden kérdés. Ezt azért szeretném hangsúlyozni, mert ha elkezdünk "beletúrkálni", akkor ma itt nem lesz döntés, egy hónapot megint csúszik a döntés. Lehetőleg ezt most az Oktatási, Kulturális és Sport Bizottság és Inota Városrész Önkormányzó Testülete támogatásával szavazza a meg a testület. A négy közalapítványunknak ebből a keretből 200-200 eFt-ot javasolunk, tehát akár a sport területén is van még lehetőség azokhoz a közalapítványainkhoz pályázni a különböző területekről.

Dr. Szabó Gyula:

Elnézést kérek a pénzt elosztóktól, de ha a Kertbarátkör reklamált náluk, az miattam volt, mert nem találtam őket az anyagban, és azt mondtam, hogy semmit nem kaptak. Később megtaláltam őket, és korrigáltam a hibámat.

El tudom fogadni, amit csináltak, nem volt kis munka.

JáNBor Attila:

Szeretnék visszatérni a sportra. Meghallgattuk a sporthoz értők egyik felét, hátunk mögött ül a másik fele. Ahhoz, hogy dönteni tudjunk, szeretném az ő véleményüket is hallani. Arról szól a történet, hogy a két kézilabda szakosztály egy klubon belül szerepeljen. Ha ez most valamiért nem működik, akkor el tudom képzelni, hogy szétváljon a kettő.

Bátor Antal:

Valamikor a múlt héten beszélgettünk erről a dologról a DSE elnökével, Lanczmann úrral, sajnálom, hogy nincs itt. Ígéretet tettem, hogy valamilyen szinten tudom támogatni a DSE kézilabdásait, de ehhez feltételek kellene. A sportkonceptióban egyértelműen megfogalmaztuk, hogy Várpalotán nincs annyi pénz, hogy párhuzamos szakosztályok, párhuzamos tevékenységű sportegyesületek működjenek. A belső ügyeikkel igyekszem nem foglalkozni, bár volt rá megkeresés, hogy beavassanak, de olyan zűrös a két szakosztály

egymáshoz való viszonya, hogy abban bíró nem akarok lenni. Egyet tudok elképzelni - ezt elmondtam Lanczmann úrnak is - nem muszáj összeolvadniuk, de a pénzt közösen kell felhasználniuk, közös cél érdekében. A közös célt is megfogalmaztam, nem lehet az, hogy a DSE megkapja a város pénzét, és az ott játszó gyermekeket majdhogynem lebeszéli, hogy véletlenül se a Várpalotai Bányász kézilabda csapatába igazoljanak, amikor kinőttek a bizonyos korosztályból. Szóval, kell pénz, de akkor adni is kell valamit. Az, hogy mi odaadjuk a DSE-nek a pénzt, és az összes környékbeliekbe a DSE-ből kinőtt gyerekek játszanak, az nem állapot. Várpalota ne azért nevelje a kézilabdásokat, és fizesse a nem kevés pénzt, hogy utána Balatonalmádiban, Ősiben, Fehérváron játszanak a várpalotaiak. Nem önként mennek, hanem ráhatásra, rábeszélésre, hogy ne hogy Várpalotára menjenek. Olyan szerződést kössön a két egyesületvezető, hogy áramolni csak egyik klubból a másikba lehessen, értelemszerűen a nevelő is megkapja azt a pénzt, ami megilleti, de akkor nem az van, hogy elmegy más egyesületbe az itt lévő gyerek. Ezt kell kikényszeríteni.

Lanczmann úr és Lassu úr eddigi tárgyalásairól vannak bizonyos információim, én azt mondtam ma Lassu úrnak, hogy én hajlandó vagyok, hogy a két egyesületi vezető között megpróbáljak összekötő szerepet vállalni, de csak úgy tudom felvállalni, hogy ebből a várpalotai sport húzza a hasznot, és ne egyik vagy másik egyesület.

A labdarúgásban természetesen megegyezzünk Lassu úrral, és tájékoztatjuk a testületet, hogy a Bányász Sportkörnél milyen arányban jutott a kézilabdának, illetve a labdarúgásnak pénz, a legközelebbi testületi ülésre ezt beterjesztjük.

F a z e k a s István:

Valóban volt egy ilyen törekvés, és bizonyos előrelépés történt is, de nem a várt. Ennek ellenére én azt mondom, hogy a várpalotai kosárlabda klubnak ilyen értelemben nincs semmi köze a Várpalotai Bányász Sportkörhöz. Ami egy kicsit szúrja az ember szemét az az, hogy a Bányász Sportkörnek van három szakosztálya, kér 4 millió forintot, erre megszavaz neki a bizottság 4,9 millió forintot, a DSE-nél pedig csak az egyik szakosztálynak szavaz meg pénzt. Azt hiszem, ha itt korrigáció történik, akkor az itt lévők is hozzájuthatnak ahhoz a támogatáshoz. Az már valóban egy komolyabb beszélgetésnek kell, hogy az eredménye legyen, hogy mindenki megértse azt, hogy az anyagi forrás kevés.

Azt szeretném javasolni, hogy mivel itt pillanatnyilag senki nem tudja, hogy ki fog szerepelni a Várpalotai Napokon, azt a pénzt a bizottság tegye talonba. Én is igazságtalannak tartom, hogy aki ügyes és okos volt, gyorsan jelentkezett és most kap pénzt akkor is ha indul, és akkor is ha nem a Várpalotai Napokon.

A bizottságnak tényleg el kellett volna gondolkodnia az intézményeinken, amelyek különböző jubileumokat ünnepelnek. Egy 125 éves évforduló és egy 20 éves évforduló között illet volna komolyabb különbséget tenni, még akkor is ha az egyik szerény, a másik meg szerénytelen.

Dr. Szőke László:

Tisztelt képviselőtársaim! A mai testületi ülésen már szó volt a közelmúltban lezajlott gálarendezvényről, amely a Várpalotán és vonzáskörzetében élő fogyatékos gyermekek támogatására szerveződött. Én rendkívül aggályosnak tartom, hogy e rendezvényen várpalotai önkormányzat által is támogatott civil szervezet - nevezetesen a Cserregő Néptáncgyűttes - a szerepléséért fellépti

díjat kért. Én úgy gondolom - lehet, hogy sarkosan fogalmazok -, két út áll előttünk: Vagy piaci alapon szervezzük az életünket, és ez esetben helye van fellépti díjnak a szereplésért, de akkor ne tartsuk a markunkat az önkormányzat támogatásáért; vagy pályázunk az önkormányzat támogatásáért, de akkor viszont - én úgy gondolom - elvárható, hogy egy ilyen helyi jótékonyági rendezvény kapcsán lehetőség szerint méltányos összegért, vagy talán térítési díj nélkül vállalják a szereplést. Úgy hiszem, hogy ezt a szempontot a bizottságnak a hasonló pénzek jövőbeni elosztása során célszerű figyelembe venni. Megtudtam továbbá azt is, hogy fizetni kellett a hangosításért - a bevételhez képest elég tetemes összeget -, sőt a mai testületi ülésen azt is megtudtam, hogy esetleg fizetni kell majd a közterület hangosításáért is. Ez utóbbi esetben büntetést. Nagyon bízom abban, hogy a szerény bevétel majd kellő fedezetet nyújt mindezen költségek fedezésére. Ha nem, akkor majd a testülethez fordulunk, és remélem, hogy képviselőtársaim lesznek ezúttal is olyan nagyvonalúak, mint az előző döntésük kapcsán.

14,35-kor Fakász Tamás megérkezett. létszám: 17 fő

Leszkovszki Tibor:

Az én tudomásom szerint a Cserregők nem kértek fellépti díjat. A zenekarért kellett volna fizetni, amelyik Székesfehérvárról jött, én beszéltem rá őket, hogy ha eddig ment gépi zenére, menjen most is, innentől kezdve nem fellépti díjas. A hangosítás. Hangosításról arról volt szó, hogy bent hangosítunk, aztán jöttek az alváltozatok, itt van Németh László, majd elmondja, hogy miért kértek, és mi a minimum amit kértek. A közterületnek nem a hangosítási díját kell fizetni, hanem a közterületen szolgáltatott zene engedélyeztetést kell kérni, ahol bemérik, hogy milyen hangerőn szólhat, ennyi a feltétele. Benedek Attiláék bemérték volna, kiadták volna az engedélyt, és nem kértek volna 50 eFt-ot a szakértői díjért. Valóban a rendezvény előtt három nappal ezek a dolgok fennforogtak, egyesek a szervezők közül csak vetélkedtek, hogy ki szervezett többet.

Németh László:

Tisztelt Képviselő-testület, Képviselő Úr!

Mi nagyon sok jótékonyági rendezvényen részt vettünk az utóbbi időben. Van egy barátom akivel alakítottunk egy csapatot, akivel együtt dolgozunk. Nekünk nagyon sok kiadásunk van, és nagyon sok a kockázati feltételünk. Mivel ez a rendezvény olyan nagyszabású volt, hogy egyszerre három helyszínen kellett hangosítani, a Polgármester úr engedélyezte, hogy vigyük innen is a technikát a sajátunk mellé. Mi három helyszínen hangosítottunk ketten, egy időpontban, ketten kaptunk egy órára nettó 360 Ft-ot. Ez volt a hangosításért a technikai díjunk.

Katona Csaba:

Én nem érzem úgy - mint az Oktatási, Kulturális és Sport Bizottság tagja -, hogy itt bármilyen dolgot is meg kellene védenem. Én teljes jó szándékkal szavaztam azokból a megfontolásokból, amik itt helyel-közzel elhangzottak. Én erről most itt újabb vitákat nem akarok, javaslom, hogy szavazzunk.

Leszkovszki Tibor:

Aki egyetért azzal, hogy zárjuk le a vitát és szavazzunk, kérem szavazzon.

A Képviselő-testület 1 igen szavazattal, 16 nem szavazattal nem fogadta el az ügyrendi javaslatot.

Csővári János:

Fekete István teljesen jó szándékkal, a város sportjának fellendítése érdekében egy labdarúgó egyesületet hozott létre, ahol pénzt kellett beinvestálni. A cél - mondja ő -, hogy az általános iskolákból ilyen korú gyerekeket nevelni futballpótlás biztosítása érdekében. Egy fillért nem javasolt a bizottságunk, abból a megfontolásból, hogy ne önállóan próbáljon mindenki egyesületet létrehozni, hanem azzal a labdarúgó szakosztállyal, amelyik most működik tessék együttműködni, és onnan megfelelő pénzt lehet az utánpótlásra adni. Ha itt is adtunk volna, ha mindenhol adunk, akkor teljesen szétzilálódna a dolog. Meggyőződésem, és állítom, hogy ha a DSE Unió kézilabda szakosztálya lépéseket tesz, és megpróbálja összehozni ezt a két szakosztályt, van pénze az Oktatási, Kulturális és Sport Bizottságnak, esetleg a továbbiakban is tudja ezt támogatni. De azt, hogy továbbra is menjen ez a széthúzás, mindenki mondja a magáét, mindenki híresztel valamit, közben az utánpótlás nemigazán működik, nem tudom elfogadni. Kérek mindenkit, hogy ennek szellemében próbáljon dolgozni, meggyőződésem, hogy előbb-utóbb sínre kell, hogy kerüljön.

Leszkovszki Tibor:

Oktatási, Kulturális és Sport Bizottság által megszerkesztett, általunk elfogadott ifjúsági- és sportkonceptió tömegek egészséges testi és szellemi nevelését tűzi ki céljául. Amikor a Fekete 200 gyerekek iskolában, itt-ott foglalkozást ad, rendszeresen leköti az energiájukat, akkor az utcán nem okoznak károkat. A DSE Unióba 70-80 gyerek hetente 3-4-szer ott sportol, és abból csak három gyerek lesz minősített, versenyszerű sportoló, akkor annak az alapelvnek teszünk eleget, amit kitűzünk magunk elé, hogy minél szélesebb tömegeket bevonni a tömegsportba? A másik oldali megközelítés - abszolút tiszteletben tartom Csővári úr véleményét -, hogy "akkor ad zsebpénzt az asszony arra, hogy elmenjek a kocsmába, ha a Szentesibe megyek, de ha a Biróczkiba szeretek járni, akkor lemondok a zsebpénzről, nem megyek kocsmába". Ha a szülő valamiért kötődik az egyikhez, a másik a másikhoz, akkor a nyolc éves gyerekek nagyon nehéz lesz döntenie, hogy hol kézilabdázhat, vagy hol űzhet labdarúgást, de mivel a feltételéhez a minimális dolog nincs meg, akkor nem tudja csinálni. Az erőszakos irányításnak egy kicsit általunk adminisztratív erőltetett dolgát tesszük, amire jelen esetben ebben a pályázati rendszerben, amit mi kiírtunk nincs jogosultsága.

Bátor Antal:

Az erőszakos irányításnak híve vagyok, de nem úgy, hogy itt döntsük el erőszakkal, hanem a két elnök. Felvállalom, jövő héten mindkét elnökkel együtt szeretnék leülni, megbeszélni hármasban valamilyen módon. Nem kell megszüntetni a DSE Uniót, a gyerekek szeretik Forgács urat, de olyan nagy a személyi ellentét, hogy nem tud a két klub alacsonyabb szintű enBere egymással dolgozni. A két klubvezetőnek kell megegyeznie, amit kötelessége a klub

alacsonyabb szintű vezetőknek végrehajtani. Meg kell állapodni, hogy milyen támogatást kapjon a kézilabda keretéből a DSE, de nyilván a DSE-nek el kell fogadni, hogy hova irányítja a fiatalokat.

Leszkovszki Tibor:

Nem szólhat bele Bátor úr. Ha lemond a tiszteletdíjáról, odaadja a labdarúgó szakosztálynak, attól még nem irányíthatja.

Bátor Antal:

Meg kell állapodnia a két vezetőknek.

Leszkovszki Tibor:

Bátor úr lehet "katalizátor", de nem a testület a döntésével. Azt mondja Bátor úr, hogy nem ért egyet a régen kialakult helyzettel, gyakorlattal. Megpróbál segíteni, leülnek tárgyalni, de testületi döntéssel ebbe nem lehet beavatkozni.

Bátor Antal:

Nem is akarom, hogy beavatkozzunk. Én azt akarom, hogy így szavazzuk meg, ahogy most előttünk van, a két klubelnökkel visszatérünk rá, tájékoztatjuk a Képviselő-testületet, hogy milyen eredmény született, és ha kell pénzt is áttesszünk, feltételekkel. Ha azt történne, hogy Fekete István beindítja a csapatát, ha nem a Várpalotai Bányászba jönnek fel a gyerekek, akkor a Bányásztól nem kap támogatást. Holnapután egy harmadik klub indul, aztán egy negyedik, és ezen az alapon mindenkinek adnánk támogatást. Ennek egymásra kell épülnie, meg lehetnek az alacsonyabb szervei is, de valahol egy kézben kell tartani, hogy Várpalota profitáljon a tehetségekből. Ne az legyen, hogy a környező települések húzzák a hasznot, neveljük, költünk rá, amikor már valamilyen rangja van az adott sportágban a játékosnak, akkor nem a helyibe megy, hanem a rivális másik klubhoz, azért mert mi haragszunk egymásra. Ezt kell ha szép szóval nem, akkor adminisztratív hatalmi eszközökkel megszüntetni a két klub között, mert itt igazából személyi problémák vannak. Egymással olyan rossz viszonyban vannak az alacsonyabb szintű vezetők a kézilabdában, hogy az feloldhatatlannak tűnik számomra, ezért kell a két klubvezetőnek határozottnak lenni, a közös megállapodást a testület elé tenni, és attól a pillanattól nincs vita, hanem a várpalotai kézilabda kapja a pénzt, feltételekkel. Én ezt szeretném elérni, és erre Lanczmann úr hajlandóságot mutatott. Azt mondom, hogy szavazzunk valamilyen módon, majd térjünk vissza a labdarúgásra, és a kézilabdára a nem túl távoli rendkívüli ülésünkön.

Katona Csaba:

Ezt a vitát méltatlannak tartom. Ez az összeg, amit itt osztunk, igazából egyik sportkörnek sem oldja meg a problémáját. Feltételezhető, hogy nem csak ebből az összegből tartja fenn magát. Attól, hogy ezt még több, még kisebb darabja vágjuk, valószínűleg senki problémáját nem fogja megoldani. Ebből az elvből gondoltam azt, hogy támogassuk az egyiket, annak próbáljunk meg valamilyen lehetőséget biztosítani, a másik pedig ha úgy érzi, hogy meg tud állni anélkül a lábán szponzorokon keresztül, akkor tegye meg azt. Érdekes módon akkor nem volt felháborodva a testület, amikor hagyta a NB I-es kézilabda csapatot támogatás hiányában megszűnni. Meg lehet azt is csinálni, hogy a versenysportnál - ugyanúgy mint a nyugdíjaskluboknál - mindenkinek adunk egy kis pénzt, amiből

pogácsát vehet adott esetben valamikor. Ha viszont valamit el akarunk érni, hogy a városban a régi hírnevéhez valamit hasonlítson a sportélet, ahhoz viszont ez a támogatási rendszer nem alkalmas. Én felvállalom, hogy célirányosan szavaztam erre a támogatási módszerre.

Leszkovszki Tibor:

A várapalotai él kézilabda-csapat 1993. májusi testületi ülésen, amikor már 5,8 millió forintot kifizettünk erre a sportágra, akkor kért további 7 millió forintot, azt nem tudtuk megadni, és megírta az újság. Szabó úr a Várapalotai Hírlapban nyilatkozta, hogy ő már akkor megmondta, hogy Várapalota Önkormányzata az adott gazdasági helyzetben az összes sportot élszinten nem tudja támogatni. Ha egy volt sportköri elnök beismeri, akkor mi ne vagdossunk azzal, ami nem megalapozott.

Van egy javaslatom. 1995-ben létrehoztunk három közalapítványt a meglévő egy mellé negyediknek, nem azzal, hogy egyedüli befizetők leszünk. Surányi Pállal sokat beszélgettünk, sokat vitatkoztunk róla. 1995. januárjában ültünk le először a sportvezetőkkel, és tettük a dolgainkat. Javaslom, hogy az Esélyegyenlőség Alapítvány 200 eFt-ját tartsuk meg, a másik három kapjon 100-100 eFt-ot, a felszabaduló 300 eFt-ból a DSE Uniónak adjunk oda 200 eFt-ot, Fekete Istvánnak adjunk oda 100 eFt-ot. Így a DSE Uniónak nem szakosztályonként címkézett pénze van, ugyan kevesebb 100 eFt-tal, mint a tavalyi támogatása, de ne vonjuk tőlük meg a levegőt. Fekete úrnak adjunk egy minimális lehetőséget, és én ahogy az odajáró gyerekek szüleit ismerem a maximálisat meg fogják tenni, hogy a gyerekeknek ruhájuk legyen, és játszhasanak. Ha az a 8 éves gyerek 16 éves korában a VBSK első csapatába játszik, NB II-be, én leszek a legboldogabb. 150 gyereket nem lehet két csapatban foglalkoztatni.

Lassu Tamás:

Mint a Közművelődési Közalapítvány Kuratórium elnöke ezt nem tudom elfogadni, mert gondunk van a Kuratórium pénzének a szétszétlásánál.

Kimondva, kimondatlanul én voltam a célpont a hozzászólások nagy részében. Nagyon sajnálom, hogy Lanczmann úr nincs itt. Tavaly nyilvános ülésen ígérte meg, hogy a lépéseket megtesszük. Azóta 12-szer találkoztam a Lanczmann úrral, egy karnyújtásnyira voltunk a megállapodástól, nem tudom, hogy milyen okból, de nem jött létre a megállapodás. A Lanczmann úr - hangsúlyozom - akarta a megállapodást. Csodálom, hogy Németh Tibor szakreferens, aki elég régóta ismeri ezt a témát, és tudja a belső motivációkat is, nem szól hozzá ehhez a témához. Tavaly nyilvános ülésen ajánlottam fel, hogy ha az együttműködés létrejön a két klub között, akkor a Várapalotai Bányász vállalja a DSE Unió junior kézilabdacsapatának a versenyeztetését. Ez az ajánlat úgy látszik kevésnek bizonyult. Ennek nyilván vannak feltételei, valami hajlandóság legyen az Unió-ba, hogy ezt a lépést elfogadva a képzés után az ott kinevelődött gyerekek ne Ősibe játszanak. Az igaz, hogy DSE Unióba edzenek, de bajnoki meccset az Ősi csapatba játszanak. Akkor kit támogatunk?

Leszkovszki Tibor:

A Kuratórium elnökeként mondottakhoz csak annyi a válaszom, hogy én három fő irányt látok, mely vonalon keresztül a városi kultúrát támogatjuk. Ez a

negyedik osztási lehetőség. Senki nem mondta, hogy nem lehet pénzt gyűjteni, és szétesztani, de a három csatornából ne tegyünk a negyedikbe induló pénzt, ilyen összegben.

L a s s u Tamás:

Tavaly nyilvános ülésen elismertem Forgács Ferenc munkáját, tényleg sokat dolgozik a kézilabdáért. Csak odáig fajult a dolog, ha eNBereket megsértenek önérzetükben, becsületükben, akkor minimum az a követelmény, hogy ezektől az eNBerektől bocsánatot kérünk.

A legutóbbi bizottsági ülésen Németh Tibor ott volt, talán vállalta is a "katalizátor" szerepét, Lanczmann úr és én is megint kinyilvánítottuk a szándékunkat, hogy csináljuk meg. Itt jön össze a tömegsport az élsporttal. Ha a gyerek nem megy el sehova, nem hajlandó a várpalotai Bányászban játszani, nem hajlandó Ósiben sem játszani, a DSE nem indul bajnokságba, mert - elismerem - nincs rá pénze, akkor abba fogja adni.

L e s z k o v s z k i Tibor:

Nem a 20-22 éves srácokkal van problémám, hanem azzal a nyolcvan 16 év alatti gyerekekkel, akivel minden délután találkozom.

L a s s u Tamás:

A Várpalotai Bányász az országos serdülő bajnokságban és az ifjúsági bajnokságban játszik, meg lenne a lehetősége, hogy a játékos tovább folytassa a játékot. Ezt a lehetőséget most is felajánlom. Nyilván, ha az egyezés létrejön, ennek mi örülünk, és akkor a Várpalotai Bányász pénzéből a DSE Unió tehetséges gyerekei ugyanúgy kézilabdázhatnak.

N é m e t h Tibor:

A kosárlabdához térnék vissza, ahol tavaly - bizonyos fokig a testületi döntés alapján - a két szakosztály egyesült. Nyilván ugyanolyan osztályban játszott a két egyesület. A DSE gyakorlatilag várpalotai játékosokból állt, a VKC meghatározó játékosai nem Várpalotán éltek. A fúzió után jó néhányan abbahagyták, főleg a DSE oldalról, ma 50-50 %-ban van városi és városon kívüli kosárlabdázó. A csapat egy-két hellyel előrelépett, de gyakorlatilag nem meghatározó, NB II-be az első négy közé az idén sem tudtak bekerülni. Vannak szép eredmények, de hullámozó teljesítménnyel. Önmagában a fúzió nem biztos, hogy előrelépést jelent, bár az erő koncentrációja mindenképpen segítheti ezt.

Szentes városában az idén feljutott a B. osztályból az A. osztályba a vízilabda csapat, jövőre két első osztályú vízilabda csapat lesz Szentesen. Lehet, hogy nagyobb város, de békés egymás mellett éléssel is lehet célokat elérni két párhuzamos szakosztállyal.

Hogy Várpalotán a kézilabdában mi okozta ezt? Forgács Ferenc valamikor húzó erő volt a VBSK-nál, még tavaly az ifjúsági csapat edzője volt. Hogy mi okozta ezt a törést? Nem tudom. Ezért kell leülni, a legutóbbi bizottsági ülésen az ad-hoc bizottságba magam is vállaltam, hogy leülünk. Ha azt akarjuk, hogy a versenyztetés fejlődjön, az biztos, hogy egy egyesületnél jóval kisebb az esély arra, hogy mindenki játsszon.

A DSE-nél a labdarúgásban is van egy fiatal eNBER, aki nem sért érdeket a Bányásznál, mert nem olyan korú gyerekekkel foglalkozik, mint a Bányász, sokkal

kisebb korcsoporttal. Úgy tudom, hogy ott van egy normális együttműködés. Én is egyet értek azzal, hogy az egyesületvezetőknek meg kell állapodniuk egymással, egymásra épülve az alacsonyabb osztályú nevelje a játékost a magasabb osztályúnak. Ezt lehet üzleti alapon is csinálni, illetve megállapodás alapján is.

A profi világban mi van? EU-tagok leszünk, szabad munkavállalás esetén egy játékost nem lehet arra készíteni, hogy csak itt játsszon. Lehet, hogy amatőr szinten ezt nem kellene hangoztatni, de erőltetni senkit nem lehet, hogy itt játsszon, vagy ott játsszon. Egy biztos: ha a városban lévő kézilabdásra a Várpalotai Bányász igényt tart, akkor - én is azt mondom - legyen benn a szerződésben, hogy elsősorban oda mehet, és csak másodsorban menjen máshova.

F o r g á c s Ferenc:

Minden évben megkerestem Bátor urat, minden évben gondot okoz a DSE kézilabda szakosztálya. Akkor is az volt a kérésem, hogy segítsen, támogasson bennünket, mert én a fiatalokat nagyon szeretem. A gyerekeimről vezeték statisztikát fényképekkel, dedikálva. Nem tudott nekem segíteni. Elhitte amit mondtam, de mégis a Várpalotai Bányászt támogatta. Én ezt aláírom, de kérdezem, hogy mi az érdekünk? Az legyen az érdek, hogy a Várpalotai Bányászban van 50 kézilabdás gyerek, nálam van 50 - kicsikről beszélünk. Nem lehet százat edzeni, mert lehetetlenség! Csak 20 lesz, vagy 30. Higgyék el! Ha lejönnének hétfőn délután megnézni, másfél óra alatt 4 korcsoportom van, a héten 44 kézilabdás gyereke volt fél öttől, hat óráig. Hogy lehet összevontan dolgozni? Miért nem dolgozhatunk külön-külön? Miért nem maradhat a DSE? Kik játszanak a Várpalotai Bányász kézilabda csapatában? 1990-ben alakultunk, mint DSE. Az általános iskolákat körbejártam, lehoztam a gyerekeket, negyedikes-ötödikes kiscsoportokat. Kineveltük, 1993-ig NB I-es kézilabda csapat volt. Mi 1991-ben megnyertük a megyei bajnokságot, felkerültünk NB II-be. Lassu Tamás úr akkor szakosztály vezető volt, Csövári úr sportköri elnök. Ki van jelenleg a Várpalotai Bányászban, akit ők kineveltek, mint kézilabdás? Mi 1993-ban harmadikak lettünk NB-II-ben. Nagyon szép harcot játszottunk 1996-ban - a Várpalotai Bányász és a DSE Unió - NB-II-ben. Két NB-II-es csapata volt a városnak, telt ház volt a Sportcsarnokba, minden kézilabdás várpalotai volt. Azok a játékosok, akikkel én együtt játszottam, mellettem nőttek fel, azokkal egymás ellen kellett játszani. Plusz örömmre szolgált, hogy azokat a játékosokat, akiket én eladtam a Várpalotai Bányásznak, Lassu Tamás mint sportköri elnök megvette tőlem a játékosokat. Hat évig neveltem a gyerekeket, hat éves munkám után 100 eFt-ot kaptam gyerekenként. Nem ez volt az értékük, mert a kézilabda szövetség mindig megad egy értéket, hogy mennyibe kerülnek a játékosok. Ez volt a tiszteletdíjam, 12 játékost adtam át, kaptam érte 600 eFt-ot. Ha a Lassu Tamás együttműködést köt egy sportegyesülettel, az edzőt megfizetik, nincs gond, mert nem adhatom el a játékost, felnevelem a gyereket nekik, ha az a gyerek, akik tehetségesebb, és el akar menni, akkor a vezető eldönti, hogy elengedi-e, vagy nem. Jelen pillanatban az NB-II-es kézilabda csapatban az Unió játékosai játszanak. Ha ez a DSE Unió nem működött volna, nem lenne kézilabda csapat Várpalotán.

Rákenték a Képviselő-testületre az 1993-as NB-I-es megszűnést. Nem a város okozta ezt, a Polgármester úr nem tehetett arról, hogy csak 5 milliót tudott adni. Ha nekünk személyes ellentétünk van, az ne a gyerek kárára történjen! Nem én

mondom, hogy ne menjen a Várpalotai Bányászba. A szüleiket kérdezzék meg! Hogy Ősibe játszik a játékosom? Nem tudom hol versenyeztetni, mert annyi gyerekem van. Örülök, hogy ott játszhat, és hogy nem az utcán van. Csodálkozott Lassu úr, amikor 3/4 7-kor hozta a fiát - másfél évig tanítottam -, hogy hogy lehet 3/4 7-kor gyereknek edzést tartani. Nem tudtam máskor lemenni a csarnokba. Örömmre szolgált, hogy megtanult a fia kézilabdázni mellettem.

Tudom, hogy van sok lehetőségem, elmehetek máshova edzőnek. De ezeket a gyerekeket, akik most itt vannak kint az udvaron, ezeket hagyom itt.

Az egyesülésre, és a kosárlabdára visszatérve. Kiss András nagyon becsületesen jól dolgozott, sok gyereke volt. Le kell jönni, meg kell nézni, hogy az összevonással mi történt! A gyerekek elmentek, három kosárlabdás maradt meg közülük.

Hat évig tanítottam a nevelt fiamat. Ki juttatta oda, hogy Székesfehérvárra került? Kitiltottak a csarnokból minket, illetve nem kaptunk időt a Sportcsarnokba. Beültem az autóba bevittem a gyerekeket Székesfehérvárra edzésre. Erre azonnal rácsaptak. Ki adta el a gyerekeket? Ki kapott a két gyerekért egyesületi pénzt? Most az NB-I B-s felnőtt csapatba játszik Székesfehérváron. Azt is meg kell érteni, tudomásul kell venni, hogy azok a gyerekek, akik az NB-II-nél jobb játékosok, azok máshol találják meg a helyüket, vagy a másik egyesületek elviszik. A harci alezredes úrral - nem a DSE Unióval - van egy megállapodásunk, amelyen a Lanczmann úr és Lassu úr aláírása van, hogy ha az egyesületek valamelyik játékosa el akar igazolni magasabb osztályba, azt a két egyesület dönti el.

Leszkovszki Tibor:

A szülők részéről kíván valaki szólani?

Méreg József a beadvánnyal kapcsolatban kíván szóbeli kiegészítést adni?

Méreg József:

Már évek óta nagyon nagy összeget kapunk a várostól. Az összeggel a kapcsolatban, ami elosztásra kerül, amennyiben nem történik klasszikusabb változás, akkor mi erről az összegről lemondunk, mert számunkra ez nagyon méltánytalan összeg. Köszönöm szépen.

Lassu Tamás:

Méreg József levelét későn kaptuk meg. A sportkoncepcióban leírtuk azt, hogy alapsportágként az atlétikát feltétlenül támogatjuk. A döntés után jött a levél, hogy működik Méreg úrnál a fiataloknak egy atlétika szakosztály. A tiszteletdíjunk megmaradó 20 %-ból feltétlen javaslom, hogy ezt a szakosztályt támogassuk.

Amit Forgács úr elmondott, annak a fele igaz. A számokra is rosszul emlékszik, és az a szerződés azt is leírja, hogy Forgács Ferenc a Várpalotai Bányász edzője, 15 eFt díjat kap havonta érte, és kötelessége a Várpalotai Bányász rendelkezésére állni. Az a két srác el lett adva, a szerződésnek megfelelően a Várpalotai Bányász kapott érte 150 eFt-ot, de a másik 400 eFt-ot a DSE Unió kapta. Mi sem rendeztünk demonstrációt akkor, amikor két azonos szakosztály volt, a Várpalotai Bányásznak volt labdarúgó szakosztálya, kevesebb pénzt kaptunk, mint a DSE Unió. Nagyon olcsó fogás demonstrációt rendezni.

F a k á s z Tamás:

Ez a testület hozott egy határozatot, a sportkonceptiót. Abban ez a testület azt mondta - többségi szavazással -, hogy a párhuzamosságot meg kívánja szüntetni. Azt gondolom, hogy ha hozunk egy határozatot, akkor annak megfelelően kell cselekednünk. Elhangzott rossz példaként a kosárlabda szakosztály, ami két egyesület fúziójából jött létre tavaly. Én közel 10 éve járok kosárlabdázni ebbe az egyesületbe. Ellentétben az előttem felszólalókkal, én egészen másképp értékelem a két egyesület egyesülését. Az egyesülés viharok nélkül zajlott, senkiben nem maradt tüske. A két csapat játékosállománya most egy egyesületben együtt játszik. Nem igaz az az állítás, hogy a játékosok fele idegen városból lenne. 87 igazolt játékosa van a városi kosárlabda klubnak, ebből legalább 70 várpalotai. A csapatnak van NB-II-es, két megyei és ifjúsági csapata. Ez a történet sikertörténet.

B á t o r Antal:

Megígérem, hogy a két elnököt összehozom, és a testületet a következő ülésen tájékoztatom.

J á N B o r Attila:

Engem a vita szempontjából nem érdekel, hogy egy kézilabda csapat van, vagy kettő. Engem az érdekel, hogy a két kézilabda csapat állománya hogyan lesz foglalkoztatva ezután. Az egyiknek van fedezete, a másiknak nincs. Úgy vettem észre, hogy elvileg egy megfelelő egyezség megkötése után ennek is meglesz a teljes fedezete.

L e s z k o v s z k i Tibor:

Nem így írtuk ki a pályázatot. Kiírtuk, bejöttek a pályázatok, az elbírálás alapján elének tett javaslat egyezik-e azzal, vagy nem? Én vitatom, szerintem nem egyezik. Az elbírálás nem a pályázat szerint történt.

C s ő v á r i János:

Tavaly egyetlenegy sportkör, szakosztály, vagy egyesület nem kapott addig pénzt, amíg ez nem perfektuálódott. Akkor is rosszul csináltuk? Próbáljuk a sportkonceptiónkat végrehajtani. Meggyőződésem, hogy jól csináltuk annak idején. Üljenek le, egyezzenek meg, addig - az én megítélésem szerint - nincs pénz.

L e s z k o v s z k i Tibor:

Csővári úr, mint előterjesztő nem tudja akceptálni a módosító indítványomat?

C s ő v á r i János:

Nem. A bizottságunk döntött így, nem én. Nem fogok mást csinálni, mint azt amit a 9 eNBER megszavazott.

L e s z k o v s z k i Tibor:

Ügyrendi javaslatom van. Javaslom képviselőtársaimnak, hogy zárjuk a vitát, név szerinti szavazással döntsünk.

Aki ezzel egyetért, kérem szavazzon.